

mine Herrer, er Jordbruget vor væsentligste for ikke at sige vor eneste Levevei og Indtægtskilde. Vor Industri har ikke stor Betydning, Fiskeriet er kommet noget op i de senere Aar, men Indtægten er forsvindende, Skibsarten har ikke den Betydning som i gamle Dage. — Den væsentligste Indtægtskilde, vi have at stole paa, er Jorden, og naar vi nu vide, at den Muldskorpe, hvorover vi raade, dersom den blev fordelt over hele Landet, ikke vilde være mere end 1—1½ Tomme, kunne vi sige, at vi have ser Dpfordring til at nytte den os temmelig sparsomt tilbelte Muldskorpe. — Jaa har ved tidligere Leiligheder havt Anledning til at gjøre opmærksom paa, hvad der er bekendt for Alle, at Forholdet her i Landet i de senere Aar har været det, at vor Indførsel i overordentlig høj Grad har oversteget vor Udførsel, det er temmelig sikkert, at man kan slutte, at de store Forbedringer, vort Landvæsen har modtaget i de sidste 10—20 Aar, have hidtil været tilstrækkelige til at dække Landets Udgifter og til at holde Nationalvelstanden netop paa det Punkt, som den var tidligere; men Sagen er den, at den stigende Menneskemængde har levet paa samme Maade, som det ringere Folketal tidligere, og det er altsaa nødvendigt, at vi for Agerbruget gjøre, hvad vi kunne for at raade Bod paa dette Misforhold. Spørgsmaalet er kun det: Er det muligt, at Sukkerroen, der paa andre Steder har formaet at hveve Nationalvelstanden, ogsaa kan gjøre det hos os? Det er en bekendt Sag, at i Frankrig er det bleven til et Ordsprog, at „Sukkerroen er Belværet overalt“. Er det muligt at bringe det dertil her i Landet, hvor vi ikke sly noget Offer — og her fordrøes kun meget smaa Offre — for at bringe Sagen frem, hvor vi gribe til med begge Hænder. Er det ikke Tilfældet, at den kan have Indflydelse paa Jordbrugets Fremtid og Nationalvelstandens Fremtid især, skulle vi vise denne Sag fra os; thi personlige Sympathier og Antipathier maa ikke spille nogen Rolle i denne Sag. Det er altsaa det Spørgsmaal, der skal afgjøres: Er det i statsøkonomisk Henseende ønskeligt, at Sukkerroen faar Indgang her i Landet? Der er i den Henseende, mine Herrer! et Moment, som jeg af ingen af de mange Talere, jeg nu har hørt i denne Sag, endnu har hørt fremdraget, det Moment nemlig, at der er ingen Plante, der formaar at frembringe et saa stort Bruttoudbytte af Jorden som Sukkerroen. Det staar fast og er bevist ogsaa her i Landet. (En Stemme: Er det bevist?) Ja, det er bevist ved Erfaring, at Sukkerroen kan frembringe et Bruttoudbytte af 10—1100 Kr. pr. Td. Land; dertil udfordres kun 45.000 Pund Sukkerroer pr. Td. Land, og det er ikke noget stort Kvantum. Jeg har selv nogen Erfaring i denne Sag, og De kan stole paa, at hvad jeg siger, er sikkert; Ingen skal i denne Sag kunne modsig mig. Altsaa et Bruttoudbytte af 1100 Kr. pr. Td. Land er en Gjennemsnitshøst

ud af Sukkerroer, og der er Ingen af de Herrer der kan naa os mig nogen anden dyrkkelig Plante — det skulde da være Jordbær og andre lignende Handelsplanter, og heller ikke de, tror jeg, — hvoraf man kan bringe et saa stort Bruttoudbytte vel at mærke, thi der er naturligvis store Udgifter ikke alene ved Dyrtningen, men ogsaa ved Fabrikationen. Derved maa man imidlertid vel lægge Mærke til, hvem de Udgifter, der anvendes derpaa, komme til Gode. De komme Landets Børn til Gode, først og fremmest Jordbrugerne, Fabrikanterne, Arbejderne og Kjøbmanden, ja de trænge ud i Samfundets yderste Grense; og det er vel saetens det, der ligger til Grund for det franske Ordsprog, at „Sukkerroen føder Belværet overalt“, at den breder Liv og Næring ud selv i de yderste Samfundslagene. Naar altsaa det staar fast, at ingen anden Plante er i Stand til at frembringe et saa stort Bruttoudbytte pr. Td. Land, saa er Formodningen allerede givet for, at vi ikke bør lukke Døren for Sukkerroen, men bør modtage den som en velkommen Gæst, ja det er saa langt fra, at vi kunne skyde den fra os, at vi tværtimod end ikke have Raad til at undvære den, thi saaledes vil det til Slutningen stille sig . . . (Afbrydelse.) Vi have ikke Raad til at undvære den. (Stemmer: Den har Lov til at komme!) Ja! den vil ogsaa komme. Viser det sig nu, at det for en almindelig Betragtning maa anses for et stort Gode, at Sukkerroen bliver indført her i Landet, saa paahviler Bevisbyrden for, at det ikke er noget Gode — for at bruge dette Ord, der saa ofte er brugt i disse Debatter — dem, der modfætte sig de Forantaltninger, der kunde tjene til at fremme Sukkerroens Indførelse. (Modstaaelse.) Jo! Naar Formodningen er for, at det er et Gode; det er ialfald juridisk rigtigt, og jeg tiltror mig nogen Kundskab i denne Sag, for saa vidt der handles om Bevisbyrden. Men dette bliver for Dørigt en ligegyldig Sag; jeg skal selv anføre de Omstændigheder, der kunne fremsføres imod gunstige Resultater af Sukkerroens Indførelse. — Jeg kunde for det første tænke mig, at man kunde mene, at Sukkerroen udpiner Jorden; men jeg tør forsikke de Herrer om, at det ikke er Tilfældet. Sukkerroen giver nøiagtig tilbage til Jorden, hvad den tager af Jorden, og det, vide de Herrer, er den store landøkonomiske Grundlæggning, som maa og skal følges, hvis man vil vente, at Jorden skal give, hvad der forlanges af den. Sukkerroen giver som sagt tilbage til Jorden, hvad den tager af den; thi Sukkerstoffet tages som bekendt ikke ud af Jorden, men produceres af Luften i Forbindelse med Vandet; det er Kulhydrat i Forbindelse med Fugtigheden i Jorden, og jeg vil gaa saavidt at sige, at, dersom vi kunde konstruere en Maskine, som paa samme Maade som Sukkerroen kunde indtage Luftens Kulbestanddele og ved en Samgaen af Fugtig-